

ε

Това бягане, това гонене – колко странно.

На тия години Горски вече не вярваше, че ще му се наложи да се спасява физически. Бяг по тъмните коридори, прескачане на ламаринените огради, острият студен дъх на въздуха рано сутринта преди да е изгряло слънцето. Всичко това му идваше като отдавна забравена момчешка игра. Приличаше малко също и на филм, обаче сега той беше главният герой и неговият живот беше залогът. И не – не можеш да спреш преследването с дистанционното, за да отидеш да си вземеш нещо от хладилника. А пък и Горски отдавна не беше тичал, нямаше никаква представа дали е все така бърз. Прескочи още една ограда в огромния секретен комплекс и се озова в малка неосветена алейка, на самия ръб на десетметров отвес, в дъното на който се виждаше асфалтов път: едва не падна там.

По пътя се зададе една от боклукчийските коли. Ето това е – трябва да скача.

Горски обаче имаше страх от височини.

И добре, че този път разсъдъкът надделя – си мислеше, докато падаше свободно над открития камион. Или по-скоро това си го помисли, когато осъзна, че чувалите боклук са от нещо меко. „Какъв ти разум! Можеше да е стъкло, можеше да е абсолютно всякаква гадост! Можеше да не уцеля камиона!“ Шшшт.

Стаи се, сниши се, гледайки нагоре. Преследвачите му тичаха бясно в обратната посока, не бяха забелязали къде е, не видяха колата, която всъщност излизаше от комплекса.

Секунда на пълна наслада и облекчение.

Момчешко хихикане някъде из от дъното на тила.

След това го блъсна силната миризма, идваща от боклука. А после върху него се стовари и мисълта, че вече окончателно е в нелегалност. Каквото и да прави отгук-насетне, господин Горски не съществува официално. „Ставам партизанин – ха! Колко неочаквано!“ – си каза той, който беше тръгнал някога много, много отдавна от посткомунистическа държава. „Партизанин“ до днес беше най-забравената дума в речника му.

После се запита кой ли му се беше обадил така ненадейно минути преди в стаята му да връхлетят двете черни фигури. Човекът е рискувал собствения си живот. Ще проследят откъде е звъняно. А и защо му пращаха килъри? Докато беше вътре, можеха да го убият по хиляди начини. Може би са щели да го водят в стаята за изтезание? Да. Вероятно са имали да научат нещо последно от самия него.

Другият вариант е просто да са искали да видят дали ще побегне.

Ако бягаш – значи има какво да криеш. И чак после – в залите за изтезание.

Във всеки случай – не са очаквали, че ще може да се спаси.

Горски надигна поглед към предзасоряващото се небе

– камионът тъкмо вече беше излязъл от пределите на поделението –

и тогава усети аромата на новия си живот. Почувства се абсолютно, съвършено сам.

После разбра защо така ужасно мирише от отпадъка. Когато камионът изсипа товара си в ямата – там имаше плът и части от тела, останали от опитите с хора.

Горски трябваше да бяга от убежището си.

Но първо повърна.